

TEN, CO
KRÁČÍ
SE
SMRTÍ

Barb
Rydell

Ten, co kráčí se Smrtí II

Copyright 2025, Barb Rýdl

TEN, CO KRÁČÍ

SE SMRTÍ

Barb
Pydell

Pro všechny věčné snílky.

Paní Smrt

Chodím po cestách nekonečných,
abych sklízela, co život zasel.
Vezmu tě s sebou do světa mrtvých,
až přijde čas, až svíce zhasne.

Neboj se, nesoudím žádné činy,
ba ani věčnost pro dobro neslibuji.
Není mi určeno sekat dle míry viny
A tak netrestám, ani nelituji.

Dítě, či stařec, vrah, nebo svatý,
Smrt eso přebije, tohle je zásadní.
Utíkej, schovej se za ostnaté dráty,
až zazní requiem, padni komu padni.

Martin Holecxa

EX LIBRIS

Prolog

Peter pohladil kamínek z Řecka, který držel ve své dlani. Cítil se, jako by se ocítl v nějakém příběhu. Když ho tehdy zahlédl v jeskyni, podivil se, kde se tam takový oblázek vůbec vzal. Něco se mu na něm nezdálo. Jako by ho někdo stvořil a nešlo o nahodilé dílo přírody. Skládal se ze dvou barev, které se do sebe navzájem proplétaly jako tenký hádek skroucený ve smyčce.

„Ahoj,“ zašeptal Peter do toho oválného předmětu.

„Jak to šlo?“ ozval se přátelský hlas, co ho už pár měsíců doprovázel a vycházel právě z onoho kamene.

Připadalo mu, že bdí, ale jen napůl. Jako by se mu sen protlačoval i přes otevřená víčka, jenže tohle se opravdu dělo.

Neživé věci přece nemluví, co v tom tedy vězí za kouzlo?

Na tu otázku jeho věrný rádce odpověď neznal, ale vlastně na tom nezáleželo. Až s ním mu totiž nic nechybělo.

Ve svých myšlenkách neustále utíkal k Alici, dívce, kterou dříve potkal. Nikdy si před ní netroufl ani vzdychnout, natož s ní prohodit pár vět. Kamínek mu ale poradil, jak se s ní má sprátnit.

„Dobře, Adame,“ pronesl konečně a srdce mu poposkočilo.

„To jsem rád. A co náš plán?“ vyzvídal nahlas Adam z oblázku.

„Jasný, jdeme do toho,“ řekl a rozhlédl se.

Jeho rande už stejně skončilo. Doprovodil Alici a vrátil se k řece, kde měl čas na rozjímání. Ve chvíli, kdy jeho zrak spočinul na vodní hladině, ho otravný komár štípl do tváře. Ošil se, ale hmyz už byl pryč.

Muž uvězněný v kamínku se stal Peterovým přítelem. Měl pocit, že Adama zná lépe než sebe, a proto mu chtěl pomoci. Šlo o maličkost. Propůjčí mu na chvíli své tělo

a společně zachrání Adamovu životní lásku. Je přece důležité být s těmi, které máme rádi. Bez jeho rad by nezvládl Alici oslovit.

Vděčil mu za štěstí, co se v jeho těle nadouvalo jako pouťový balónek.

Svíral v dlani svůj poklad, když vešel do časem zapomenuté budovy, kterou měl dobře zmapovanou. Chodil do ní často, aby prozkoumával se spolužáky staré stroje. Věděli, že tam nemají co pohledávat, ale procházet se po zakázaných místech jim přinášelo jistý pocit rebelie, která chutnala po dobrodružství.

Proklouzl kolem zrezlých mašin a prošel velkou halou.

U schodů do sklepa se na okamžik zastavil. Překvapila ho strašidelná tma, která mu brala jistý krok. Černota ho s každým dalším našlápnutím balila do sebe, lepila se na něj a pohlcovala ho, až se mu začaly potit ruce.

„Neboj se, jsem tu s tebou,“ šeptal Adam.

Peter si přitiskl kamínek k hrudi a došel do středu schodiště. Rozsvítil baterku, odložil ji na popraskaný schod pokrytý prachem a z kapsy vytáhl křídu. Začal s ní zběsile čmárat na zem jako umělec, který chce mít svou práci co nejrychleji za sebou.

Když skončil, stoupl si do nakresleného kruhu plného prazvláštně vypadajících znaků. Neznal žádný z nich, i když mu je Adam ukazoval ve snu. Nakreslil si je poctivě na papír a studoval je, až se mu vryly pod kůži, jejich význam ale nechápal.

„Jsem připravený.“

„Nezapomeň, budu připomínat stín.“

„Já vím,“ nadechl se. „Smíš do mě vstoupit...“

Sen

Sam se s trhnutím probudil a cítil, jak mu studený pot stéká po čele. Trochu zalapal po kyslíku.

„Jsi v pořádku?“ ozval se její tázavý hlas.

„Jen špatný sen,“ odpověděl a zvedl se z postele. Pomalu došel do koupelny, aniž by se na svou věrnou společnici podíval.

Rozsvítil, pustil vodu a chvíli zíral do jejího proudu. Šlo o způsob, jak se zkoncentrovat. Až když cítil, že se mu vrací rovnováha, opláchl si obličej a kriticky zašilhal na svůj odraz v zrcadle. Včera si konečně zvládl oholit vousy, ale vlasy si stříhal nerad. Spadaly mu tak kolem pobledlé tváře v neupravených pramenech, které si zastrčil za ucho. Jeho kolegové na svůj vzhled dbali o něco více, což naznačovala jejich až úzkostlivá profesionální vizáž.

Vše v poslední době nabralo až příliš rychlý spád a pohled na tekoucí vodu mu dopřával klid. Malý rituál z minulosti, který ho držel ukotveného v přítomnosti.

Od onoho dne, kdy seděl v křesle a trápil se nad zmizením Petera, uplynuly už tři měsíce. Vzpomínka na něj mu stáhla čelist, připadalo mu, že ho zahlédl před okamžikem, a přitom uběhlo tolik času. Dveře se za ním zabouchly...

Sam se nadechl, snad aby se trochu uklidnil. Ten den měl před očima jako fotografii. Ráno probíhalo jako každé jiné, tehdy doufal, že Petera najde živého.

Hned nato ho málem zabilo auto a do jeho života mu vpadla Smrt. Roztříštila běžnost, kterou vystřídal kolotoč bláznovství.

Bylo zvláštní přiznat si, že opravdu začal žít až tehdy, když potkal samotnou Smrt.

Sam otočil kohoutkem a šum vody ustal.

Na téměř padesát pořád dobrý, pousmál se na svůj odraz.

Zhasl světlo a vrátil se do postele. Všiml si, že ho Smrt ustaraně pozoruje.

„Všechno je v pořádku, Helen, byl to jen sen.“

Její neustálá přítomnost mu už vlastně na nervy nelezla. Okupovala sice jeho oblíbené křeslo, ve kterém rád trucoval nebo v něm odpočíval, když nemohl spát, ale už to bral jako samozřejmost. Smrt odložila knihu na klín a sledovala každý jeho pohyb.

Tři měsíce...

Kletba – divná škatulka, která mu bezpečně ležela v šuplíku. Tuhle malou krabičku, kterou měl strážit tak, jako to před ním dělaly jiné členky jeho rodiny. Stal se prvním mužem pomalé štafety a konečně uvěřil povídačce, ze které se vyklubala pravda.

Smrt si protentokrát přikouzlila dvoubarevné vlasy a na nohách měla prazvláštní punčochy, které nevypadaly vůbec pohodlně.

Proč já tu krabičku toužil vypáčit? ptal se od té doby sám sebe mnohokrát. Něco ho k ní vábilo. Babi Anna jej samozřejmě varovala, ale protože celou historku považoval za nesmysl, tak neuposlechl. Tím pádem se stal *tím, co kráčí ze Smrtí*. Jeho život to smetlo jako orkán.

Sam byl uzavřený a nemluvný. Žil sám, práce se tím pádem pro něj stala vším. Hledání nezvěstných mu zaměstnávalo mysl tak, že se nemusel zabývat svým prázdným životem. A teď mu dělala společnost Smrt. Vynikala pestrobarevným vzhledem, jejíž měnila minimálně třikrát denně, bez přestání mluvila, působila lehce otravně a panovačně.

Byla ale velice mocná. Dokonce se jí v jejím světě skoro všichni báli, i přes to, že tyhle bytosti opravdu nemohly zaklepat bačkorami. Co pak obyčejný smrtelník? Lidé nad mocnou Smrtí nedokázali zvítězit.

Jen to její hrozné jméno – *Smrt* – se mu nezamlouvalo, proto jí raději říkal Helen. Jednodušeji se s ní spřátelil a lépe ji chápal. Kletba je svázala k sobě, trávil vedle ní každou minutu svého času, což chtělo značnou dávku nadhledu. Postupem času se jejich vztah přece jen změnil. Začal si všímat její obětavosti, starostlivosti a preciznosti.

Tyhle její vlastnosti pokládal na pozitivní stranu pomyslných misek vah a začal díky nim její společnost vítat. Bral ji jako samozřejmost, i když měl podezření, že na něj kolegové občas reagují až poťouchle.

Cítí, že se mnou není něco v pořádku nebo si to jen nalhávám?

Když mohli, tak se mu vyhnuli. Normálně by mu takové chování nevadilo, protože byl ale *ten, co kráčí se Smrtí*, občas nad důvodem přemýšlel.

Neovlivňuji své okolí tím, že jsem s ní takhle svázaný? Jistě, každý člověk musí zemřít. Předpokládal, že by jeho obava se Smrtí nehnula, i tak...

Podle Sama v tom něco vězelo, ale ona by určitě z rukávu vytáhla nějakou přednášku, a jak stihl vypořizovat, někdy bylo prostě lepší nevědět. Už tak špatně spal. Informace, co za krátký čas vstřebal, mu ke klidné noci rozhodně nepomáhaly.

Možná pro něj mělo být alarmující, jak precizně se mu kolegové vyhýbali, protože ji nikdo ze smrtelného světa nemohl vidět.

Fakt, že byla neviditelná, mu vše děsně komplikoval. Není totiž taková sranda, když je vedle vás někdo, koho vidíte a slyšíte jen vy. Navíc, když ten někdo je pro vás nepřehlédnutelný, a co hůř, nezavře celý den pusu.

S příchodem téhle ženy se do jeho života vkradlo i pár dalších tvorů. Démona Luciana měl upřímně rád. Stal se jediným, těžko říct člověkem, ale tím, s kým se občas mohl bavit. Svěřoval se mu hlavně ve chvílích, kdy ho něco trápilo, nebo když ztrácel nervy ze své spolence. Měl pro něj totiž pochopení. Smrt ho vychovávala, takže chápal, jak je těžké s ní občas vyjít. Natož pak pro obyčejného smrtelníka.

Smrtelník – to slovo slýchal tak často, že kdyby za něj pokaždé dostal dolar, mohl by si už koupit soukromý ostrov. Jediný, kdo ho nikdy nevyslovil, byl právě Lucian. U něj šlo ale o nefalšovanou slabost pro ty, co podléhají času stejně jako krabice mléka v horkém dni. Speciálně pak pro svou ženu Halley.

Jejich svatby se Samuel zúčastnil před pár týdny a působila komorně. I když vztahy mezi těmito bytostmi

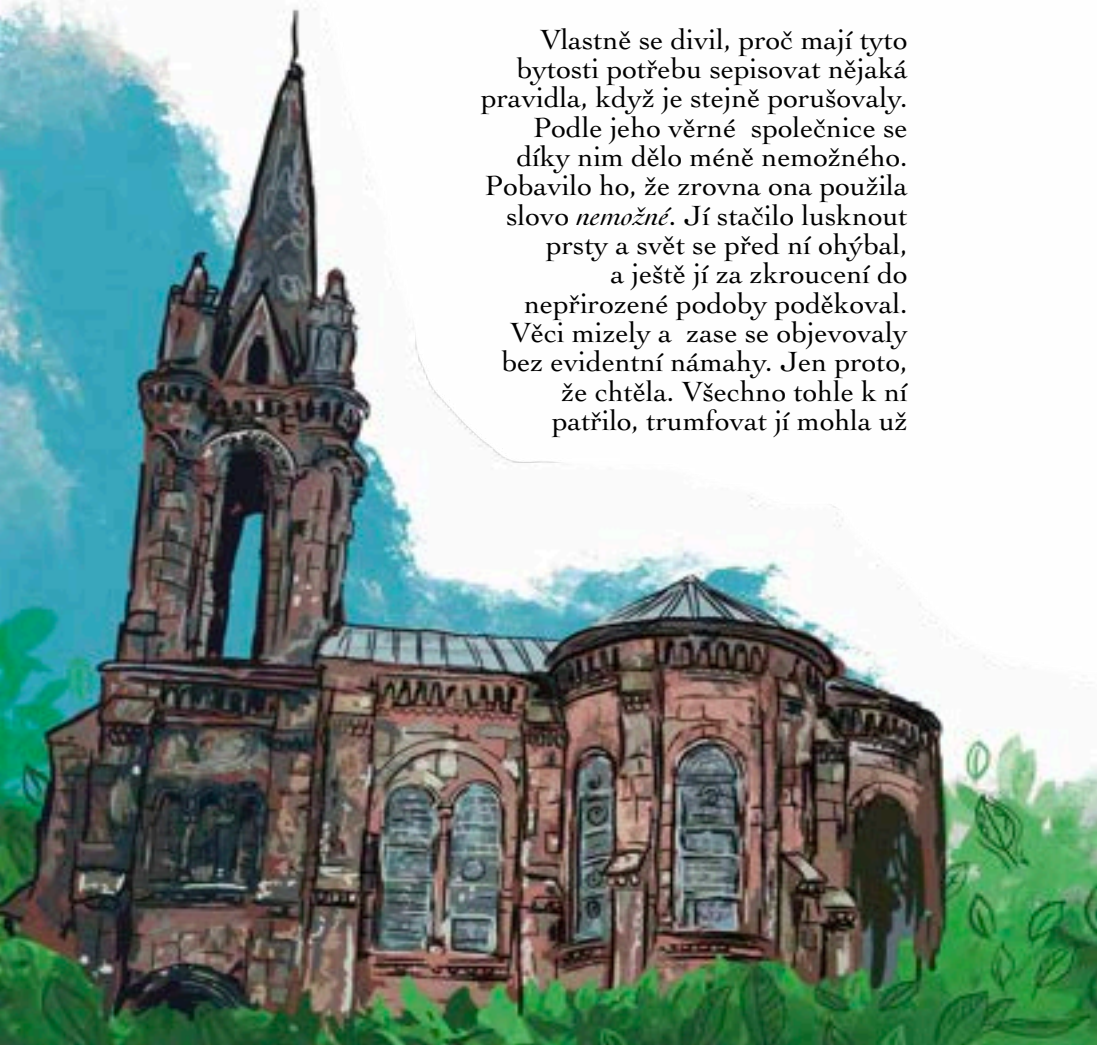
a lidmi byly z nějakého důvodu zakázané.

Šlo o malou veselku, ale o to krásnější. Díky cestování časem Sam netušil, na jakém místě se nachází, ale to mu nebránilo užívat si atmosféru a očividnou nervozitu ženicha, který veškerou pozornost věnoval Halley. Ani se nedivil, nevěsta vypadala nádherně, zářila jako slunce a fakt, že s Lucianem budou mít brzy potomka, jen podtrhoval krásu obřadu odehrávajícího se v malém opuštěném kostelíku. *Jaká ironie*, pomyslel. Smrt Samovi ale ten den dělala starosti. Zdála se mu nesvá. Připadalo mu, že chce mít oči naprosto všude.

Vlastně se divil, proč mají tyto bytosti potřebu sepisovat nějaká pravidla, když je stejně porušovaly.

Podle jeho věrné společnice se díky nim dělo méně nemožného. Pobavilo ho, že zrovna ona použila slovo *nemožné*. Jí stačilo lusknout prsty a svět se před ní ohýbal,

a ještě jí za zkroucení do nepřirozené podoby poděkoval. Věci mizely a zase se objevovaly bez evidentní námahy. Jen proto, že chtěla. Všechno tohle k ní patřilo, trumfovat jí mohla už

jedině Osud, ale tu Sam osobně nikdy nepotkal.

Podle toho, jak opatrně všichni kolem něj vyslovovali její jméno, upřímně doufal, že ona do okruhu jeho nových známých patřit nikdy nebude.

Stačila mu arogantní Čas a absolutně praštěná Život – další z mocných holek téhle divné partičky.

Připadalo mu vlastně docela milé, že se mocná Smrt taky někoho obávala, ač se strach snažila obstojně maskovat.

Z myšlenek ho vytrhlo zavibrování medailonku na jeho hrudi. Nepatřil k mužům, kteří by si potrpěli na šperky, ale tenhle by nedal za nic na světě. Věnovala mu ho totiž sama Smrt a díky němu mu nemohla lustrvat v hlavě jako v letáčku. Stačilo, že za ním všude chodila. Ještě aby okupovala jeho mysl. Přesto se občas přívěsek připomněl – ve chvílích, kdy ji přepadla zvědavost a chtěla vědět, nad čím dumá. Sam se na ni s úsměvem podíval.

„Copak?“

„Nic, jen vidím, že nespíš.“ Zaklapla rozečtenou knihu a zvedla se z křesla.

Ze začátku ho děsně vytáčelo, že mu okupuje milované sezení. Teď by byl až nesvůj, kdyby to nedělala. Posadila se na okraj postele, přičemž si dávala dobrý pozor, aby si držela patřičný odstup.

„Znáš mě, moc nespím, a ne, nechci víno,“ zvedl rychle ruku do vzduchu. „Jdu do práce, jsou tři ráno. Budu řídit. Mám nové auto a nechci mít nehodu,“ vyjmenovával svižně. „Ta jedna mi stačila,“ dodal... *A moje auto po ní zůstalo na šrot,* připomněl si trpce.

„Zaujalo mě, že tě vzbudil sen. Tohle se ti nestává.“

„Nestává,“ uznal. „Spíš mě probudilo nepříjemné světlo, nejde o nic strašidelného. Až se divím, potom, co jsem poznal tebe, bych řekl, že mám na noční můry nárok.“

Místo obvyklého úsměvu se na něj zamračila.

„Světlo? Jaké?“

„Nevím, Helen, jde jen o stupidní sen. Prostě tam bylo hodně záře. Lidem se zdají různé nesmysly.“

„Viděl si v tom snu nějaká křídla?“

Unaveně si povzdechl: „Nepamatuji se, vzbudil mě ten jas.“

„Ok, měl bys spát,“ pronesla a vrátila se do křesla.

„Nezlob se, ale to *ok* k tobě nejde. Kasáš se, že jsi Smrt, ale tenhle druh odpovědi mi k tobě nesedí,“ konstatoval.

„Dělám to schválně.“

„Proč?“

„Adaptuji se na tvůj styl vyjadřování.“

„To fakt nemusíš,“ zamračil se. „Nevěřím ti, když předstíráš. Jsi panovačná a každého poučuješ. Oslovuji tě *má paní* a ty pak řekneš *ok*?“ pousmál se.

Smrt zvedla oči od knihy.

„Beru na vědomí. Chtěla jsem ti naše soužití usnadnit, když jsem, jak jsi sám řekl, Smrt. Docela se divím, že jsi ta slova vyřkl nahlas.“

„Teď jsi zněla cynicky,“ mrkl na ni. „Popravdě jsem čekal, že budeš koukat zas na Netflix, ne si číst.“

„Včera jsem se dívala na to s tím pluskem.“

„Nic takového nemám,“ zamyslel se.

„Teď už ano,“ zasmála se, „ale dnes jsem měla náladu na knihu.“

„Je hrozně divný, že k tomu nepotřebuješ světlo.“ Raději přešel, že si dost pravděpodobně na jeho jméno přihlásila další program. Na druhou stranu, ji ale sledování televize zabavilo a jeho nechala v klidu. Vlastně občas koukal na filmy s ní – taková zvláštní lidská normálnost, až ho to vyvádělo z míry.

„Moje oči fungují jinak. Bylo by blbé, kdyby Smrt ve tmě špatně viděla. Někdy pro vás musím zajít i do míst, kde moc světla není.“

„Vidíš ve dne stejně jako v noci?“ zajímalo ho.

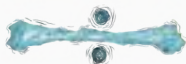
„Ano, mám oči celo-černé, fungují jako kočičí, jen lépe. Světlo u mne nehraje velkou roli. Dnes si čtu. Vím, že je televize v kuchyni, ale i tak bych tě rušila, ač mám ta zábavná sluchátka bez drátků,“ uchechtla se.

Sam se pousmál. Ve chvíli, kdy jí ukazoval nějakou lidskou technologii, mu připomínala malé dítě. Koupil jí sluchátka a opravdu přesunul televizi. Cítil se totiž za svůj spánek provinile, i přestože mu tvrdila opak.

Nechtěl trávit většinu času v jejím domě, kde by si

zábavu našla snadněji, tak se pro ni pokoušel najít něco i zde.

Na druhou stranu kletba svázala Smrt k jeho životu, ne obráceně. Nechtěl být sobecký, někdy se dokonce za svou ochotu peskoval, ale nakonec jí vždy rád ve všem vyhověl. U téhle myšlenky nechal svá víčka konečně klesnout.

Sama probudil budík, což se mu často nestávalo. Zmateně si sedl a promnul si oči.

„Vážně jsi v pohodě?“ zeptala se ho ustaraně.

„Jsem.“ Unaveně se protáhl. Dnes by spal rozhodně déle. Povinnosti se ale hlásily o slovo.

„Já jen, že co tě znám, nikdy jsi nevstával až po tom otravném cinkání.“

„To bude dobré.“

S těmi slovy se připravil a odjel do práce – snažil se předstírat, že sám. Snadněji se tak přepnul na lidskou společnost.

Jeho myšlenky byly ale neposední ptáci a Smrt jako kočka, co je plašila. Snažil se od ní oprostit, ale úplně to nešlo. Chtě nechtě mu k ní pozornost tékala, přitahovala ho jako magnet.

Sice by jí to nikdy nepřiznal, ale její společnost měl vlastně rád.

V práci se nejprve vše rýsovalo na běžný nudný den. Nic záhadného, až do

neobvyklého telefonátu, co Sam obdržel před obědem.

Přijal hovor, ale místo hlasu se ozval jen šum a praskání. Po chvíli ho vyděsil dětský hlas, který mu nadiktoval adresu. Pokoušel se zjistit, s kým mluví, ale uslyšel jen: „Pane Jonesi, prosím.“

Smrt se na něj celou dobu dívala svými černými kukadly.

„Prověříš to?“

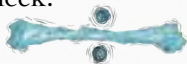
„Máš taky uši všude,“ zamračil se na ni. Aby adresu nezapomněl, napsal si ji rychle na papír. Zvedl se a ona nadšeně vyskočila za ním, až za ní vlála její tylová sukně. Připomínala mu pubertáčku, zvláště s dlouhými fialovými vlasy, které dozdobila obřími motýlky.

Proč hmyz? divil se. Samotná kombinace byla už tak dost šílená.

Nasedl do auta a doufal, že se mu do osudu nepřiplete další řízená nehoda. Smrt ho na tyhle věci nikdy dopředu neupozornila.

Přý pravidla, pche.

Připadalo mu, že jde spíš o její libůstku než nařízení prapodivných postavíček.

Zdálo se mu, že na adresu dorazili až neskutečně rychle. Hned jim bylo jasné, že něco není v pořádku.

Willovo auto stálo před domem společně s dalšími policejními vozy.

„Být tebou, tak to otočím,“ špitla.

„Já myslel, že mi nesmíš radit. Navíc je tam Will, bude to v pohodě.“

„Jak myslíš,“ řekla tiše, což nevěstilo nic dobrého. O to víc v něm rostl zájem.

Sam pomalu vylezl z auta. Will si ho všiml a zmateně vyšel na příjezdovou cestu.

„Ahoj, co tu děláš?“ měřil si ho podezíravě.

„Dostal jsem divný telefonát. Volalo mi nějaké dítě. Jen nadiktovalo adresu a řeklo mé jméno.“

„Dítě se pohřešuje, jde o desetiletého chlapce,“ seznámil ho se situací Will.

Sam se rozhlédl po vozech.

„Proč to má na starosti kriminálka, a ne naše oddělení?“ mračil se Sam.

„Rodiče našli v pokoji spoustu krve a nějaké znaky. Hned za námi vystřelila kriminálka. Mají novou vedoucí oddělení, je dost nepříjemná. Jestli chceš znát můj názor, tehle případ k nám nepřihadí. Budou to rovnou vyšetřovat jako vraždu,“ poslední větu zašeptal a s obavou se na Sama podíval.

„Byl to divný hovor. Pouze v něm rachotilo a šumělo, moc jsem nerozuměl, i tak jsem si řekl, že tu adresu raději prověřím.“

Ze dveří vyšla mladá, přísně vyhlížející žena, oblečená do černého kostýmku na míru. Tmavě hnědé vlasy měla stažené do pevného drdolu. Tělo držela, jako kdyby spolkla pravítko. Sam vydedukoval, že s ní opravdu moc srandy nebude. Čísela z ní odměřenost a profesionalita v jednom.

„Pane Jonesi?“ podívala se na Williema tázavě.

„To je můj bratr Samuel Jones. Pracuje také pro policii. Obdržel záhadný telefonát, ve kterém mu někdo nahlásil tuhle adresu. Proto se sem přijel podívat,“ ukázal na Sama. „A tohle je detektivka Adamsová,“ dodal a pohlédl na ženu.

„Neříkejte, a co bylo obsahem?“ měřila si ho tvrdě.

„Zaslechl jsem jen adresu, kterou mi pověděl dětský hlas a pak mě oslovil jménem, což je divné. Přemohla mě zvědavost, a proto jsem se rozhodl tohle místo prozkoumat. Moje přítomnost zde je ale zbytečná, když na případu pracujete vy,“ obeznámil ji s fakty.

Detektivka se mu zdála z nějakého důvodu podezřelá. Její chladné šedé oči

ho zkoumavě propichovaly. Dokonce mu připadalo, že jeho jméno znala, ač netušil, proč ho taková myšlenka napadla.

„Už jsem o vás slyšela, detektive,“ odvětila a potvrdila tak jeho domněnku. „Před třemi měsíci jsme přebrali váš případ. Dodnes není uzavřen, což na naše pracoviště nehází nejlepší světlo,“ zamračila se. „Prosím, následujte mě,“ dodala.

Neměl radost, krev nebyla zrovna jeho parketa. To byl taky hlavní důvod, proč nedělal na vraždách. Určitě by na pachatele dokázal přijít, ovšem oddělení, kde by se s krví setkával takřka denně, neznělo jako výzva, kterou by hravě zvládl.

Prošel s Adamsovou předsíní. Okem zahlédl vyděšené rodiče, kteří seděli v obývacím pokoji a sepisovali výpověď s policistou. Poznal ho – převzal od něj případ Petera. Ten, který jak se Adamsová zmínila, zůstával stále otevřený.

Žatnul pěsti, nechtěl na toho kluka vzpomínat. Byl tak mladý a nevinný. Na policii by určitě neradi slyšeli, že za vše mohla duše smrtelníka s nevyřízenými účty a jeden démon. Posednutí – tohle tvrzení by pro něj znamenalo jednosměrný lístek do blázince.

Vyšel schody, za ním kráčel Will a velice neochotně je následovala i Smrt. Její chování celé situaci dodávalo opravdu záhadnou atmosféru. Ta, která se tak ráda vrhala do tajemných věcí, teď váhala. Přál si, aby pro něj neměla špatné zprávy. Umanul si, že z ní důvod změny chování bude muset vypáčit hned, jak budou sami. Sice mu asi nic neprozradí, ale mohl jí minimálně položit pár nepříjemných otázek.

Než vešel do pokojíku, zhluboka se nadechnul. Doufal, že když neucítí ohavný železitý pach krve, neudělá se mu zle. Žbytečně. Praštila ho přes nos tak mocně, až mu hrkly slzy do očí. Žaludek mu začal dělat kotrmelce a jeho nohy se zdráhaly udělat další krok. Vší silou namáhavý pohyb nakonec udělal. Došoural se až do rohu místnosti, aby si tu spoušť mohl prohlédnout a modlil se, aby k ní nepřidal i obsah svého žaludku.

Na zemi uviděl krví nakreslený čínský znak. K jeho

nelibosti zjistil, že rudá tekutina se nachází i na posteli a stěnách. Pokoj působil chaoticky, vypadal, že v něm došlo k zápasu. Při pohledu na znaky se mu trochu ulevilo.

Klidně mohlo jít o nějaký klikyhák ze světa Smrti. Tím pádem by místní policie s takovým případem neudělala ani kulový.

Smrt si stoupla vedle Sama.

„Krysa“ pronesla. Snažil se ji neposlouchat, ale to nebylo tak snadné. Jeho věrná společnice si klekla a přičichla si ke krvi. „Není lidská, ale krysí,“ řekla odborně. „Z velkého množství těchto drobečků.“

Přešla k posteli a vše si pečlivě prohlížela.

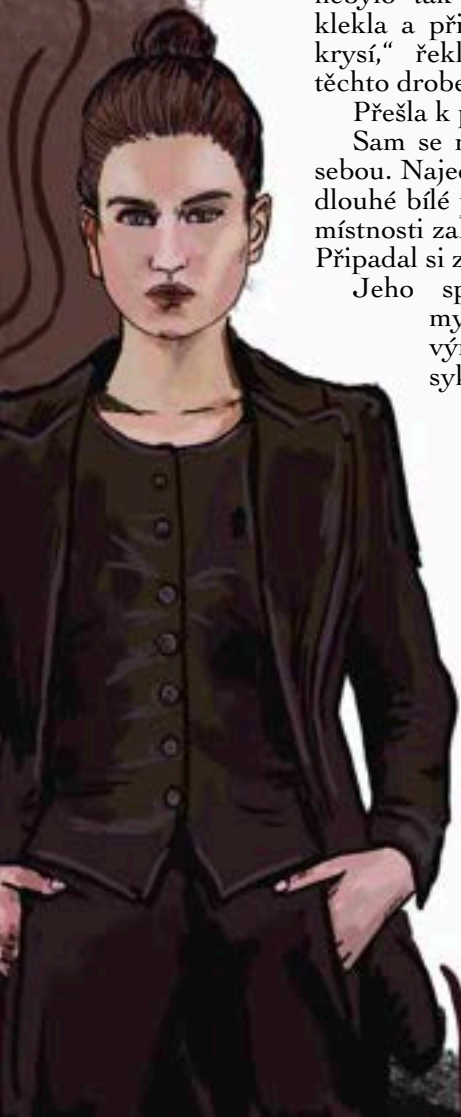
Sam se na ni snažil nedívat, bojoval sám se sebou. Najednou si ale všiml, že Smrt v ruce drží dlouhé bílé pero. Měl pocit, že ho při vstupu do místnosti zahlédl na posteli, ale jistý si tím nebyl. Připadal si zmatený a začala ho bolet hlava.

Jeho společnice mu sice nemohla číst myšlenky, ale znala ho. Její ustaraný výraz Sama v tu chvíli štvál. Chtěl na ni syknout, ať vrátí důkaz tam, kde ho našla, ale musel se ovládat. *Nikdo Smrt nevidí, pitomče*, napomínal se důrazně.

Snažil se netvářit se naštvaně, už tak působil dost nervózně.

„Tohle musela udělat nějaká zrůda,“ okomentoval Will při pohledu na místo činu.

Detektivka prošla okolo Smrti. Samovi připadalo, že jí přítomnost jeho společnice nevadí, což bylo zvláštní. Většina smrtelníků si od ní podvědomě držela odstup, ač ji nikdo neviděl a mohl skrz ni pohodlně projít.

Jako kdyby místo, kde stála, bylo prokleté.

I tahle zvláštnost se mu na detektivce zdála podezřelá. Ještě nepotkal nikoho, komu by přítomnost Smrti nevadila. Jen pro něj byla konec konců hmotná.

Adamsová se netrpělivě zadívala na Samuela.

„Říká vám to něco, detektive?“ ukázala na tu hrůzu před nimi.

Smrt zpustila: „Jde o čínský horoskop. Rok krysy, ten je první. Blbé je, že jich je dvanáct,“ řekla pochmurně.

Sam chvíli váhal. Nerad si přivlastňoval vědomosti, které neměl. Znamení a horoskopy mu připadaly ubohé, znak na zemi nepoznal, a tak se rozhodl pro pravdu.

„Nevím, možná nějaký čínský znak?“ odpověděl.

„Hmm, jedná se o znak krysy. Podle toho, co jsme slyšeli od rodičů, nepostřehli žádný hluk, přesto je pokoj vzhůru nohama. Vypadá to, že tedy proběhl zápas.“ Rukou zalovila v kapse a podala mu vizitku. „Kdyby vás něco napadlo nebo byste obdržel další tajuplný telefonát.“

Sam si od ní kartičku převzal. Kývl na rozloučenou a odešel s Willem před dům.

„Něco na tom všem divně smrdí,“ pronesl k Samovi. „Jsi v pohodě?“ poplácal ho bratr po rameni. „Vím, že jako dítě jsi jen z pohledu na kapku krve vyšíloval. Asi se nic nezměnilo, chybí ti barva v obličeji.“

Sam jen lechce na souhlas pokýval hlavou.

„Dobrý, a jo, není to moje silná stránka. Dám vědět, když něco zjistím,“ mávl na něj, nasedl do auta a odjel. Až když zabočil za roh ulice, podíval se na Smrt, která seděla vedle něj. Stále v ruce svírala brk z místa činu.

„To jsi neměla brát, jde o důkaz,“ zaúpěl.

„Nikdo kromě mě a tebe ho nevidí. Kdyby ano, už by ho někdo dal do jednoho toho směšného pytlíku“

„Jak to myslíš?“ zeptal se a zastavil u krajnice. „Neříkej mi, že to má zase co dočinění s tebou.“

„Se mnou ani ne. Tohle,“ ukázala na pírko, „je brk z křídla anděla.“

„Jak se tam mohla taková věc dostat?“ zachmuřil se Sam.

„To zatím nevím. Záhada ale je, že andělé ani démoni

neztrácí pera. Nikdy, pokud mu je tedy úmyslně nevyškubneš. Vážně jsi v dnešním snu neviděl křídla?“ zeptala se.

„Já nevím, Helen, probralo mě světlo. Vůbec se mi nelíbí, kam tohle směřuje. Nechci zase ztrácet další životy na úkor světa, který nikdo z nás nemá znát. Je to dítě naživu?“

Smrt si pohrávala s brkem mezi prsty. Váhala.

„Helen, je naživu?“

„Já ti tyhle věci nemám říkat.“

„Helen, nekomplikuj to a odpověz. Stačí, když zavrtíš třeba hlavou. Je, není. Nemusíš z toho dělat drama.“

Ještě chvíli váhala, ale nakonec kývla na znamení, že žije.

Sam si oddechl.

„Uvidíme,“ pozorovala zamyšleně prírko. „Každopádně se něco děje. Před tím domem jsem měla takový pocit, že není něco tak, jak by mělo být.“

„Proto jsi chtěla, abych se otočil a nechodil tam?“

„Ano.“ Helen pohlédla z okénka a pronesla: „Co si dnes dát něco v indické? Mistr Raj je vtipálek.“

„Tohle odvracení od tématu mě děsí. Působí to hrůzostrašně. Hlavně tohle děláš jen ve chvílích, když si nevíš rady.“

Místo odpovědi mlčela. Pak se na něj upřeně zadívala a řekla: „Měla jsem pocit, že se ti změní život, když vstoupíš do domu. Proto jsem tě zarazila. Nemůžu ti ale nic nakazovat.“

„A? Změnilo se něco?“

„Zatím ne, jak jsem řekla, šlo jen o pocit.“

„Koho přesně je ten brk?“ vyzvídal Sam.

Smrt olízla prírko. Přišlo mu to nechutné, ale její metody nezpochybňoval.

„Nižší anděl, těch je hodně. Těžko říct.“ Začala si s ním pohrávat proti světlu.

„Život by nevěděla?“ napadlo Sama. Helen totiž měla pod palcem démony, andělé spadali pod Život.

„Pochybují, jak víš, nepracují pro nás všichni. Můžu se jí ale zeptat.“

„To dítě žije. Máme čas, nebo ne?“ položil palčivou otázku. Když se něco dělo ve světě nadpřirozených, ciferník

se uměl točit i pozpátku. Nedalo se odhadnout, kdy se dají záležitosti napravit, a kdy už jsou totálně v loji.

Smrt opět mlčela. Dost ho tím vytáčela.

„Helen? Neříkej nic ve stylu: Tohle ti nemůžu říct. Jen mi prostě odpověz, nebudu pátrat dál.“

Její pohled se na okamžik změnil, pak ze sebe neochotně vysoukala: „Máme.“

„Aspoň něco,“ zabručel Sam a pomalu se rozjel. V hlavě mu vířilo až moc otázek, odpovědi ale zatím nepřicházely.

Dům života

Několik uplynulých dnů se Samovi zdálo až moc poklidných, což mu nahánělo hrůzu víc, než kdyby se svět chvěl a země praskala. Usídlil se v něm pocit neklidu. Tušil, že se brzo něco semele. Smrt působila uvolněně, což ho rozčilovalo ještě víc. Chtěl něco podniknout, ale nevěděl co.

„Promluvíš si s Životem?“ nevydržel a položil své společníci otázku.

„Zatím není o čem,“ řekla a dívala se na něj tím svým vševědoucím pohledem.

„Vážně? A co ten anděl? Ten ti nepřipadá zajímavý?“

„Jistě, že ano, ale je klid, proč spěchat?“

„Ztratilo se dítě, jako kdyby se propadlo do země a tobě přijde, že se nic neděje? Tohle není normální. Jeho rodina zažívá peklo na zemi a policie nic nemá. Hlavně mi, prosím, neříkej, jak jsem sladký, když mi na nich záleží. Nesnáším to,“ máchl frustrovaně rukama.

„S tebou je to těžké, ty toho nesnášíš hodně.“ Sam se na ni zamračil. „Dobrá, chceš mluvit s Životem, můžeme za ní zajít klidně hned.“

„Takže se budeme drkotat v koňském sedle přes celý Mezi Svět, že?“ vyslovil svou domněnku a unaveně si povzdychl. To plahočení nesnášel, ale odpovědi potřeboval.

„Třeba nás pozve,“ usmála se Smrt tajemně. „Zítra navíc začíná víkend, takže máš dost času. Uděláme si výlet do Mezi Světa,“ dodala hravě.

„Sice se budu opakovat, ale někdy jsi vážně hrozná,“ popadl z linky špinavý talíř a strčil ho do dřezu. Helen si stoupla vedle něj a pozorovala ho, jak pouští vodu. Dnes na sobě měla neonově žluté vlasy zapletené do droboučkových copánků, které zdobily korálky všech barev a pár mušlí.

Její obtažené červené šaty se mu ale líbily.

Nemohl se na tu kombinaci koukat, raději sklopil zrak stranou. Zabloudil mu na ozdobnou kartičku.

Šlo o pozvánku na pracovní akci, která mu přišla před měsícem. Odložil ji na stolek a doufal, že zázrakem zmizí.

Celá budova totiž slavila padesát let od založení, mělo jít o velkolepou událost a účast na ní byla povinná. Sam tyhle akce z duše nesnášel, proto kartičku nechal netknoutou. Psala se na ní halda nesmyslů – čas konání, program a výsměšná věta: *Partneři, manželé a manželky jsou vřele vítáni.*

Za celou dobu, co ten cár papíru obdržel, o tom se Smrti nepromluvil ani slovo. Dokonce ani tehdy, když se jeho otravný kamarád Dan ptal, jestli přivede Helen. Snažil se vymluvit. Tvrdil mu, že neví, zda nebude zrovna pracovně pryč.

Můžu si za to sám, zavřel Sam na okamžik oči a jen nechal všechen saponát proudem vody spláchnout už z čistého talíře.

Smrt ho přece varovala – nebylo dobré tvrdit, že má přítelkyni. Když ho někdo načapal, jak s ní mluví, jen mávl na mobil a předstíral, že telefonuje. Nevypadal tak, že mu definitivně přeskočilo. Za poslední tři měsíce se mu takhle situace stala několikrát.

Tato milosrdná lež ho sice chránila, začala mu ale komplikovat život. Dan byl totiž neskutečná drbna. Dokonce i William vyjádřil potěšení, že Helen konečně pozná. Pokoušel se na něj aplikovat stejnou výmluvu jako na Dana, ale na Willa nezabrala. Hned začal, že má Helen dost času se zařídit. Takže nakonec Sam slíbil, že se ji pokusí přivést.

Co s tím? ptal se sám sebe.

Ženu, co ho dál pozorovala, i když se snažil předstírat, že o tom právě teď neví, přece nikdo nevidí.

Ona navíc celou dobu významně mlčela a nikdy nic nekomentovala. Rozhodně ho tím provokovala ještě o kapku víc, než kdyby měla milion připomínek. Věděl totiž moc dobře, že to dělá schválně. Chtěla, aby s tím za ní přišel první.

Samozřejmě, tuhle hru spolu hráli často. Celou dobu se držel toho, že jí takové potěšení nedopřeje. Akce se ale nemilosrdně blížila a on musel v pondělí potvrdit, zda

někoho přivede, nebo ne.

Vážně jsem si tím pěkně zpackal život, naštvane si vynadal.

Dopřál si hluboký nádech na kuráž a pak se na Smrt podíval.

„Můžeš být viděna ostatními ‚smrtelníky‘, když chceš?“ snažil se znít nevinně, ač u slova *smrtelník* se mu to nepovedlo.

Helen pobaveně zvedla obočí.

„Za jistých okolností, proč se ptáš?“

Potvora, musel si ulevit. Věděla moc dobře, proč jí pokládá takové otázky. Ani nepočítal s tím, že by mu situaci usnadnila, i tak ho tím pozlobila. Unaveně zvedl pozvánku a podal ji Smrti. Ta si ji vzala a prohlédla si ji.

„Ta přišla už před měsícem. Pokud mně paměť dobře slouží a mně většinou slouží perfektně,“ usmála se na něj sladce. Opírala se o linku a v očích jí rozpustile jiskřilo. Ostatně jako vždy, když se skvěle bavila.

„No tak, Helen. Stalo by se něco, kdybys mi jeden večer vyšla vstříc?“

„Já se ti ale snažím vyjít vstříc vždycky.“

„Víš, jak to myslím.“

„Nevím, budeš svůj požadavek muset lépe specifikovat,“ uculila se.

„Jen mě tím teď schválně mučíš, ač moc dobře víš, o co jde,“ unaveně si Sam promnul oči a odložil utěrku.

„Ráda bych ti připomněla, že ti nemůžu číst myšlenky,“ zašvitořila nevinně.

„Můžeš mi, prosím, jeden večer dělat přítelkyni?“ Dosedl si zoufale ke svému malému jídelnímu stolu.

Vážně, je mi skoro padesát a připadám si jako puberták...

„Teď se nevztekej, ale můžeš mi prozradit proč?“

„Vždyť víš, všichni si už myslí, že mi přeskočilo. Pokud nepředložím nějaký důkaz o tvé existenci, vymlouvání na telefonáty s tebou mi přestane fungovat.“ Dopřál si další hluboký nádech a pak ze sebe konečně vysoukal domněnku, která ho trápila: „Začínají se mi vyhýbat a netvrď mi, že sis toho nevšímal. Jako kdyby tušili, že je se mnou něco jinak.“

„Je normální, že se ti vyhýbají.“

Sam se na ni zaraženě podíval.

„Jak to?“

Zamračila se, ne vážně, ale spíš smutně. Došla k němu

a poklepala na stolek. Objevila se na něm láhev vína a dva křišťálové pohárky. Sam by ani nespočítal, kolikrát podobný trik viděl. Smrt vzala lahev a nalila tekutinu do sklenek.

„No tak, napij se.“ Posadila se naproti němu. „Možná často vrčíš, že jsem hrozná nebo že tě štvu, ale někdy mě taky pěkně rozčiluješ. Kdys tohle zaznamenal? Myslím to, že se ti všichni vyhýbají,“ zeptala se ho napřímo.

Pomalů si vzal číši, ač spíš, aby zabavil ruce.

„Už je to nějaký čas, měsíc, možná dva.“

Helen unaveně zavřela oči.

„Dát ti medailon byla vážně chyba. Musíš mi takové věci říkat, Same,“ vyjela na něj našťavaně.

„Proč? Co jsem provedl?“

„Co jsi provedl? Kletba sílí. Lidé z tebe cítí přítomnost Smrti. Neuvědomují si to, ale vnímají mě. Kdybych ti četla mysl, tak bych o tom věděla. Měla jsem ale pocit, že sis toho nevšiml, a tak jsem byla v klidu.“

Záleží vždy na tom, jestli to reflektuješ, až v tu chvíli se to totiž skutečně prolíná do tvého života. V ten okamžik musíš začít jednat. Měsíc nebo dva je dlouhá doba. Z tebe taky vždy dostat nějakou kloudnou informaci je hotové peklo,“ mávla našťavaně rukou, až se kuchyňská linka zachvěla.

Její temperamentní rozbíjení věcí ho většinou nechávalo v klidu. Zvlášť, když vše uměla vrátit do původního stavu. Na chvějící se stěnu se i tak vyčítavě zahleděl. Představa exploze kuchyňského koutu ho nebrala ani trošku.

„Vím, že to dokážeš spravit, ale asi nebude vypadat nejlíp, když vytvoříš díru ve zdi k sousedovi,“ konstatoval suše a smočil rty ve víně.

„Není doma, je na Floridě,“ mávla rukou.

Radši se jí ani neptal, jak tohle ví.

„Proč jsi mi o tom neřekla a neupozornila mě, že ze mě lidé mohou cítit Smrt?“

„Kdybych ti to řekla, začalo by se to dít. Záleží totiž na tom, kdy si tuhle skutečnost uvědomíš sám. Pak se kletba zesiluje. Připadalo mi to brzy, takže jsem zůstávala v klidu.“

„Nechtěl jsem se tě na to ptát. Přišlo mi, že odpověď znám.“

„Vážně?“ zvedla tázavě obočí. „Tak mě ohrom,“ řekla arogantněji, než k němu normálně mluvila. Poznal, že pění podle toho, jak držela číši, ničila věci a jak se na něj uhrančivě dívala.

„Stejně bys odpověděla, že všichni musí jednou umřít. Tak co, jestli někoho ovlivňuji. Protože jsem spjatý s tebou, dopadá ta energie i na moje okolí.“

„Nic takového bych ti neřekla. Odpověděla bych ti: To, že vidíš Smrt, není dobré, překvápko, že?“ zamračila se.

Popravdě měl Sam co dělat, aby se téhle reakci nezasmál. Naštěstí si udržel vážnou tvář.

„Lidé ví, že je s tebou něco špatně. Oni mě nevidí, ale změnu u tebe cítí. Celé tohle se může zvrhnout až tak, že tě úplně vymaní z kolektivu. Nebudou se tě chtít dotýkat, bylo by to, jako by se tě dotkl někdo z mého světa, což je hloupost. Ode mě na tebe nikdo kromě mě nesmí sahat z důvodu ochrany. Ta se ale nevztahuje na smrtelníky. Musíš si uchovávat lidskost, komunikovat, jenže ty sám se společnosti vyhýbáš.“

„Není jednoduché být mezi ostatními, když mám vedle sebe tebe.“

„Ale jdi ty, nejsi zrovna dobrý lhář. Co jsi právě vypustil z pusy, je lež. Nebýt mě, tak kolikrát za den ani nepromluvíš. Jsi asi ta nejuzavřenější lidská bytost, jakou jsem kdy poznala.“

„Mluvíš hodně, nemám náladu pak hovořit s někým dalším.“

„Znovu lež. Nemluvil jsi ani před tím, než jsem ti vpadla do života. Nemusím ani umět číst ve tvé hlavě, abych poznala, že teď neříkáš pravdu.“

„Dobrá,“ začal zvyšovat hlas. Tak moc ho štvála. „Já si prostě nerad povídám. Nikomu do mě nic není, co je na tom k nepochopení?“

„Není na tom nic, ale teď jsi ten, co kráčí se Smrtí. Jde o to, že vymaníš-li se ze společnosti úplně, tak tě ani nebudou mezi sebou už chtít. Nikdy. Jsi člověk, máš se pohybovat okolo ostatních lidí. Je to tak dané, i když se ti to nelíbí.“

„Vždyť je to jedno.“

„To tedy není!“

„Mně ale ano,“ odsekl Sam. Vzдорovitě vypil skleničku.

Smrt ho našťvaně sledovala.

„Prostě jsem stejně radši okolo vás. S Lucianem si rozumím víc než s vlastním bratrem,“ zarazil se. Překvapilo ho, jak rychle svá slova vyřkl.

Druhá část monologu z něj už lezla pomaleji: „Mám Willa rád, ale vážně nevím, o čem se s ním bavít. Lidé pro mě byli vždy spíš hádankou, na kterou neznám odpověď a já mám prostě rád, když ji znám. Někdy mi připadá, co já vím...“ mávl našťvaně rukou.

Jeho gesto nic nezpůsobilo, jen vypadalo směšně ve srovnání s tím, co dokázala Smrt.

„Přijde mi, že jsem z jiné planety nebo jsem se možná narodil ve špatné době.“

„Nikdo se nerodí ve špatné době. Jen někdy lidé mají takový pocit. Třeba jde o zkoušku,“ pronesla krotce a dolila mu víno.

„Proč si teda tak připadám?“

„Osud je někdy nevyzpytatelný. Možná se tak máš cítit. Třeba tě testuje, kým opravdu jsi.“

„Ale, prosím tě, Osud do toho netahej,“ musel se sám za svou odpověď pochválit. Byla velice trefná do světa, co mu okupoval život.

Chvilku se oba ještě jeden na druhého kabonili, pak se Smrt začala smát.

„Hezky řečeno.“

Ač i on chtěl ještě předstírat našťvání, uchechl se také.

„Co uzavřít dohodu? Já ti od teď nebudu nic tajit a vše ti nahlásím. Ty mě na oplátku doprovodíš na tu šaškárnu. Navíc tam budu muset mluvit s lidmi. Zabijeme tak dvě mouchy jednou ranou.“

Smrt chvíli nad jeho návrhem uvažovala, ale nakonec pronesla: „Dobrá, ač nechápu, proč kvůli tomu budeš vraždit mouchy.“

Sam se na ni usmál. Ona ho však zarazila vztyčeným prstem.

„Budu mít ale jednu podmínku. A tu ti řeknu, až těsně před večírkem, ani o minutu dřív. Pokud ji splníš, pro všechny se ten večer zviditelním. Neočekávej ale, že budu roztomilá jako Život. Mám svou čest.“

Smrt mu podala svoji pravačku, aby si mohli dohodu stvrdit. Šlo o ruku, které se svou levou mohl dotknout,

aniž by mu vzala život.

Nenápadný náramek
zlatých symbolů okolo
Samova a jejího zápěstí mezi
nimi vytvářel dohodu, že mu
život nevezme. I tak vždy,
když se ho dotýkala, nosila
praštěné rukavice. Její ruky
bez ní se dotkl jen
jednou a do teď ho ta
zkušenost provázela
ve snech. Nevěděl
proč, ale podvědomě
po jejím doteku stále
toužil.

Zaváhal, Smrt si
toho samozřejmě
všimla.

„Nemusíš se bát,
nepůjde o nic
bolestivého,“ dodala
pobaveně.

Povzdechl si... Nakonec,
copak asi tak můžu ztratit?
A tak si s ní plácl. Ona se na
něj vřele usmála.

„Mezi Svět?“

„Budeme muset jet na
koních?“ v jeho hlase zaznělo
zoufalství. Od svého prvního
pokusu v sedle se už značně
zlepšil. Smrt totiž trvala na
tom, aby trénoval. I tak mu to
pořád přišlo, že jde o hodně
nepohodlný styl dopravy.

„Vynecháme,“ rozhodla.

„Necháme se pro jednou
pozvat.“

Vytvořila rám a mrkla na
něj. Žvedl se a mlčky jí podal
levou ruku. Pocit studené

sprchy zmizel hned, jak prošel tou zajímavou vyplní, co působila jako tekuté sklo. Potemnělý dům se ihned po jejich objevení rozsvítil.

„Proč nás vlastně vždy rám vezme do tvé knihovny?“

„Protože jde o srdce domu. Bere nás automaticky do jeho středu. Knihy jsou tedy příhodné, aby byly u srdce,“ mrkne na něj. „Jako dům se nepočítá jen to, co je hraničeno stěnami. Je k tomu připočítaná vnitřní zahrada. Ne pastviny, ty jsou už extra.“

„Dáš vědět Životu přes své zrcadlo?“ Ukázal Sam na nenápadně vyhlížející lesklý povrch na stěně. Už viděl, jak jím Smrt posílá vzkazy. Šlo vždy o zvláštní zážitek, tak jako hodně věcí spojených s ní. Vidět, jak se hladký povrch proměnil, jako když někdo do vody hodí kámen.

„Nemusím, je v Mezi Světě. Tohle funguje, když není nebo když potřebuji znát odpověď rychle. Funguje to na principu vašich lidských textovek, co si tak rádi posíláte přes telefony. Dotaz, odpověď,“ dořekla.

V ruce se jí objevila křída a do vzduchu napsala nějaký znak. Z něj vyšlehl zlatý plamen a znak zmizel. „Tohle je jen informační, nepotřebuji znát, co si o tom myslí,“ usmála se. „Dá se to použít pro kohokoliv a kamkoliv. Ten, pro koho je vzkaz určen, ho ihned uvidí. Jako když se ti to propíše za víčka. Hezký trik,“ prohlédla si křídu.

„Jak víš, že teď je v Mezi Světě?“

„Cítím její přítomnost,“ odtušila prostě.

„Říkala jsi, že bydlí na opačné straně.“

„Ano, my dvě uzavíráme vždy konce Mezi Světa.“

„Svět je kulatý, není konec a začátek, tady o něm mluvíš, jako by se jednalo o něco, co je placaté. Povídala jsi mi, že ráj a peklo jsou souběžné reality. Takže jsou jako planeta Země. Jak to, že Mezi Svět takový není?“

„Vysvětlovala jsem ti, že existují tři reality – smrtelníků, pekla a ráje. Pak jsem dodala, že jsou tři a půl. Mezi Svět je něco, co vyplňuje prostory těchto třech realit. Jde o pojivo, co drží vše u sebe a zároveň od sebe. Ostatní reality do sebe nesmí prostupovat. Proto se tomu říká Mezi Svět, je mezi vším.“

„Asi chápu, ale je to trochu ujetá představa,“ přiznal.

„Je to jednoduché, Same. Svět má tři roviny, co jsou přesně na sobě, ne vedle, ne nad, ani pod. Jsou prostě paralelně. Mezi Svět se táhne těmito všemi rovinami. Drží je a chrání. Je to takový had, co se line. Jeho tvar je však neurčitý, někde je užší, někde širší. Může se i měnit podle potřeby. Jde o svět, který nemá mapu, nedá se zaznamenat ani zakreslit. Je všude a nikde...“

V tu chvíli se objevil rám Smrti a ona utichla.

Vypadal jako vždy, černo-modrý, oprýskaný, neměl ale zlaté znaky, nýbrž stříbrné a jejich uspořádání bylo odlišné.

„Máme tu náš odvoz. Ač si říkám, zda se dá použít slovo odvoz, když jen projdeme rámem,“ usmála se na Sama a vstala.

Sam jí mlčky podal levou ruku. Dřív, když jí dlaň nabízel, musel pronést stupidní větu. Šlo o dohodu, že mu v tu chvíli nevezme život. Což sice bylo fajn, ale říkat tu větu ho tak štvalo, že si oddychl, když už nemusel.

Oba prošli.

Objevili se v obrovské hale z bílého mramoru, kde postávalo několik soch a zdobných sloupů. Sama oslepil jas, který ho štípal v očích. Nad hlavami jim viselo mnoho stříbrných lustrů, ze kterých na ně světlo dopadalo jako z obřího vodopádu, co je chce spláchnout.

Vše kolem na něho působilo jako z nějaké galerie. Ocítl se v obrovském prostoru, který se nepříjemně třpytil. Na vzdálenější straně uviděl tři schody, co vedly ke stejným dveřím, jaké měla Smrt – vykládané vitráží a na dveřích zobrazená Život a Smrt. To byla jediná stejná věc. Jinak se zdál domov Života přesným opakem Smrti.

Dokonce měla uprostřed fontánu, což působilo extra ulítle.

Paní domácí se vesele zasmála. Upozornila je tak na svou přítomnost. Stála v otevřených dveřích. Ty vedly do neskutečně sladkého salonku. Vrhla se na Smrt a objala ji. Na její tmavé kůži se vybarvilo stříbrné tetování. U Smrti pak její zlaté.

„Jsem tak nadšená, že jste dorazili. Ó Same, zlato, pojď si, prosím, sednout.“ Oba je uvedla do salonku.

I zde měla bílou mramorovou podlahu. Upravenou

knihovnu, dokonce jí knihy k sobě ladily, buď velikostí, nebo barvou. Stříbrná křesílka s růžovými polštářky už tolik ne.

Sam si tam připadal jako v obřím domečku pro panenky. Vše působilo divně uměle, ač věřil, že je vše vyrobené z těch nejlepších materiálů. Sám sebe překvapil myšlenkou, že by se nejraději vrátil do domu Smrti. Celkem ironie. Tam se cítil daleko lépe. Zde si připadal nesvůj. Skoro se bál čehokoliv dotknout. Zvlášť skleněného stolečku, co působil, jako když pluje nad podlahou. Nervózně se posadil do jednoho křesílka. Smrt si sedla do vedlejšího.

„Moje knihovna je příjemnější,“ zašeptala mu spiklenecky.

Jejích hostitelka se uvelebila naproti nim a luskla. Před všemi se objevilo pití. Kouřící drinky, které Život vždy pila. Sam se podíval na svou společnici.

„Nemusíš mít obavy, je to ale dost silné. Tak opatrně, ať tě odtud nemusím odnést.“

Život se zavrtěla, vypadala jako rozverné dítě čekající na lízátko.

„Co vás dva přivádí? Doufám, že nejde zas o něco nepříjemného,“ s úsměvem jim pokárala prstem.

Její zlaté vlasy se jí vlnily do obrovských vln. Na sobě měla bílé šaty a na krku tolik stříbrných řetízků, že je nedokázal ani spočítat. Smrt si vzala pohár a počkala, až si s ní přitukne, ale Život mrkla na Sama. Působila dojmem, že dokud si i on to šíleně vyhlízející pití nevezme, tak se nehne.

„No tak,“ popohnala ho. „Je to dobré, dokud se z toho kouří.“

Obsah ho překvapil velice krásnou vůní. Něco mu to připomínalo, ale nevěděl co. Malinko se napil. Ani necítil, že nápoj obsahoval alkohol, což mu připadalo podezřelé. Ta chuť mu ale vzala soustředění. Jen co totiž smočil rty, cítil se skvěle. Jako kdyby znovu nalezl dětství. Svěží a rozradostněná vlna mu příjemně projela celým tělem. Napil se znovu, nevěděl proč, ale najednou ho opustilo napětí, které v sobě už pár dnů cítil. Každý sval se uvolnil. Bylo to, jako ležet v houpací síti na pláži – velice bezstarostné.

Všiml si, že ho Smrt pobaveně pozoruje a chtě nechtě se

začervenal. Rychle odložil skleničku. Ke svému vlastnímu překvapení zjistil, že ji celou vypil, ač si to vůbec neuvědomil. Zamotala se mu z toho hlava.

„Je vidět, že s radostným vánkem nemáš zatím zkušenosti. Jak ti chutná? Každý jeho chuť vnímá jinak,“ zeptala se Život a nadšeně ho pozorovala.

„Já ani nevím,“ odpověděl popravdě Sam. „Hezky voněl.“

Život se pubertácky uchechtla. Smrt k ní ale místo slov natáhla ruku. V ní se jí objevil brk z křídla anděla.

Dětiňská radost z tváře Života vyprchala mrknutím oka. Převzala si brk. Zmateně ho očíchala a pak ho také olízla, přesně jako před tím Smrt.

„Nižší anděl, to ale asi víš. Chceš vědět který. Ani já nevím, je jich moc. Podobně je to

